Prefaţă

Lucrarea de faţă nu este rodul imaginaţiei, ci o încercare de a reda în cuvinte experienţa zbuciumată trăită de un copil fără părinţi. Cât de ostilă poate fi lumea noastră, chiar faţă de fiinţa umană în devenire, s-a dovedit de mult. Ceea ce impresionează aici, însă, şi va impresiona pentru veşnicie, este puterea salvatoare a lui Dumnezeu de a scoate sufletele preţioase din cele mai întunecate locuri în care păcatul a ţesut pânza sa.

Perseverenţa Steluţei, curajul ei vin din descoperirea fascinantă a Tatălui Ceresc, un Tată adevărat pentru oricare dintre noi. în condiţiile unei copilării obişnuite, pe care noi o numim fericită, întâlnim adesea copii care nu reuşesc să facă marea descoperire a vieţii lor, şi anume Isus

Hristos, trăind o existenţă lipsită de sens şi marcată de o răzvrătire instinctuală, în dauna spiritualităţii. Pentru toţi aceştia, dar şi pentru părinţi, lectura materialului va face mult bine.
întâmplările relatate sunt adevărate, ele fiind doar o parte a suferinţelor prin care a trecut eroina noastră. Unele fragmente au fost scurtate pentru a conferi materialului o mai mare claritate, concizie şi echilibru, dar toate prezintă, indubitabil, mărturia scrisă a personajului principal.
Ştefan Neculae-autor

5

Copilăria

Mă numesc Steluţa Sfetcu şi doresc să povestesc evenimente din viaţa mea care par incredibile

dar care m-au marcat pentru tot restul vieţii mele. Au fost momentele premergătoare întâlnirii vieţii mele cu Isus, Mântuitorul meu cel iubit.
Era în anul 1988 când am început să trăiesc momente pe care nu le voi uita niciodată.
M-am născut într-un loc pe care nu-l cunosc, din părinţi părinţi pe care eu nu i-am cunoscut.
De ce am venit pe lume - nu ştiu! De ce sufăr -nu ştiu; probabil că aşa trebuie. Nimeni nu mi-a spus, nimeni nu m-a învăţat ceva despre rostul

vieţii. Am aflat mai târziu câte ceva, lucrurile fireşti părându-mi-se curiozităţi.
Obscuritatea şi tragedia au fost

reperele vieţii mele, marcându-mă profund şi schimbându-mi traseul vieţii. Mama m-a făcut şi m-a abandonat. De ce? Aveam să aflu mai târziu, cam pe la 23 de ani, când un binevoitor cu suflet mare s-a implicat profund în nenorocirea mea.

Drobeta Turnu Severin - căminul şcoală

Aveam vreo 12 ani când am început să observ că la cămin veneau familii pentru a înfia copii. Nu dragostea pentru copii îi mâna; aveau nevoie de ei pentru muncă, fie la păzit animalele, fie la săpat grădina, fie la spălat sau curăţenie în casă - lucruri de corvoadă. Lucrurile astea le aflasem de la colegele mai mari. Profesorii mă recomandau mereu,

dar simţământele mele erau cu totul altele. De multe ori, vedeam privirile celor care veneau, căutările lor. Puneau tot felul de întrebări: „Hai, nu vrei să fii fata mea? Eu vreau să te înfiez!". Tonul vocii, uneori ridicat, îmi arăta ce fel de oameni sunt. Apoi întrebau: „Ce ştii să faci? Ştii să faci curăţenie? Să speli, ştii?". „Da", i-am răspuns cu o ocazie unei femei, „ştiu să fac curăţenie şi îmi place lucrul acesta." „Dar cu vitele, îţi plac animalele, să mergi cu ele la păscut?" „Cu animalele nu ştiu..." „Aa! Nu-i nimic,

înveţi. Am să-ţi explic cum trebuie să faci. Totul se învaţă!". Şi cum

mă ţinea, aşa, de mână i-am zis: „Mai bine să mă lăsaţi în pace, că am slugărit destul la şcoală!". Femeia era însă hotărâtă. Profesorii vorbiseră frumos despre mine: că sunt cuminte, muncitoare, nu fur - exact ce voia dumneaei. Astfel am ajuns în staţia de autobuz. Femeia era fericită ... Mie însă nu îmi plăcea deloc. Când să urcăm în maşină (era un autobuz mare), am încercat să scap din mâna dânsei. Aveam de gând să mă întorc la şcoală, la „copiii" mei, la colegele mele.

„Vreau să mă întorc la şcoală!" - i-am spus. Când a auzit femeia că vreau să mă întorc, m-a apucat de mână şi nu mi-a mai dat drumul. Când am pus piciorul pe prima

treaptă a autobuzului, i-am spus din nou, dar femeia, şi mai hotărâtă, m-a strâns de mână, vrând să mă tragă cu forţa până la a doua treaptă. Atunci am smucit cât am putut de tare şi am reuşit să scap. M-a urmat şi mi-a făcut o mulţime de promisiuni: „Am să-ţi dau bani să-ţi cumperi ce vrei tu, o să-ţi cumpăr haine frumoase." Am zis atunci: „Nu vreau bani, nu vreau nimic. Eu vreau la fetele mele, la colegele mele. Pe ele le vreau!". Nu puteam să mă despart de ele.

9
Scăpare la...corvoadă

La şcoală însă, mă aşteptau zile grele, mult mai grele decât înainte. Era acolo o fată mai mare decât mine, un fel de şefă.

Aceasta mă obliga să spăl toate hainele fetelor, covoraşe şi preşuri. Să fac curăţenie în şcoală, să împachetez hainele pe care le puneam pe rafturi în magazie. Uneori nu dormeam nopţile: triam şi aşezam hainele pe rafturi. De multe ori, seara târziu, mi se făcea somn. Nu puteam merge la culcare, pentru că şefa îmi spunea: „Să nu cumva să te culci până nu împachetezi toate hainele". Aşa se face că, de multe ori, neputând să stau trează, adormeam în magazia de rufe.
îmi aduc aminte că, într-o dimineaţă, m-a găsit dormind. Atunci am luat o bătaie zdravănă. Asta se întâmpla dimineaţa devreme. Mi-a zis să nu mai

rămână haine neîmpachetate pe jos.
Trebuia să fac ce îmi spunea: îmi era frică de bătaie. Cu toate astea cădeam de oboseală şi ea nu mă credea. Aveam numai 12 ani şi nu mă puteam odihni ca toate celelalte fete. Ele se jucau şi eu trebuia să muncesc pentru ele. Deşi îmi plăcea şi mie să mă joc, nu mă puteam bucura ca toate celelalte. Şefa mă punea mereu la treabă. De atâtea ori am plâns, fără ca cineva să-mi spună o vorbă bună. N-am ştiut ce înseamnă fericirea de copil; partea mea a fost tristeţea şi bătaia. De

ce?... Eram supusă şi ascultam, învăţasem să fac ce mi se

spunea, dar poate că tocmai acesta era motivul pentru care îmi dădea din ce în ce mai mult de lucru.
într-o zi, când ceilalţi copii se pregăteau să plece într-o tabără, şefa m-a închis sus pe acoperişul şcolii, ca să nu plec; altfel, cine ar mai fi slugărit? A închis trapa şi am rămas acolo ore în şir. Am plâns până mi s-au uscat lacrimile - nu ştiam dacă m-a uitat acolo. îmi aduc aminte că am adormit, acolo, în soare, pe smoala fierbinte, fără apă; nu aveam unde să mă ascund de căldura aceea. Am stat toată ziua fără mâncare şi fără apă, apoi, spre seară, la mult timp după ce au plecat copiii, a venit să-mi deschidă. Eram ameţită şi sleită

de puteri. „Hai la treabă!", mi-a zis şefa. Am rugat-o să mă lase să-mi revin, dar nu a vrut... A doua zi m-a pus să spăl covoare: toate preşurile voia să le spăl şi erau multe. îmi amintesc că m-a ajutat prietena mea, Buzatu Beatrice - au oprit-o şi pe ea pentru curăţenie. Era mai bine decât singură. Mă cuprindea o tristeţe cumplită când mă gândeam că ceilalţi copii erau în tabără iar eu nu puteam merge; plângeam mereu.

Lipsa bucuriei din copilărie

Acestea sunt doar câteva din secvenţele de care îmi amintesc. Nu am putut niciodată să mă bucur jucându-mă cu celelalte fete.. Când şefa

vedea că nu fac întocmai cum spunea ea, mă bătea fără milă: uneori cu un băţ, alteori cu pumnii şi picioarele. Atunci, când îşi zdrelea pumnii lovindu-mă, iar mâinile o dureau, folosea picioarele. Avea obiceiul să mă joace cu picioarele; mă lovea în cap, oriunde nimerea. Pe sală era ciment cu mozaic şi mă chema acolo. Mă trântea şi mă lovea cu picioarele. Mă dădea cu capul de ciment. Se supăra foarte tare când vedea că vreau să mă apăr. Atunci, lovea mai tare, cu nervi. Uneori mi se oprea respiraţia. Credeam că o să mor. Dumnezeu, însă, m-a salvat de nenumărate ori de la moarte. Acum sunt sigură că, dacă nu ar fi fost El, aş fi murit de mult din cauza bătăilor

primite, atât de la fata aceea mai mare, cât şi de la profesorii din şcoală, care ştiau să bată şi le plăcea să facă asta..
îmi aduc aminte cum înjurau pe Dumnezeu şi eu mă întrebam: „Oare pe cine înjură?". Se întâmpla frecvent, dar nu era nimeni în jur şi credeam că îi înjură pe părinţii lor - poate aşa îi chema. Aşa gândeam pe atunci. Nu cunoşteam noţiunea de Dumnezeu. De multe ori, îmi veneau în minte aceste înjurături, îmi rămâneau întipărite, deşi nu voiam, ba chiar eram tentată să înjur şi eu aşa. Interesant era că îmi aminteam numai înjurăturile ce făceau referire la Dumnezeu. Acum, cred că numai cel rău îmi dădea aceste gânduri. Eu nu

voiam să-L defăimez pe Dumnezeu, cu toate că, la vremea aceea, nu aveam nici o noţiune de religie.

Eram crescuţi într-un mediu ostil, fără educaţie, cu mult mai rău decât la puşcărie. De câte ori auzeam cuvinte urâte îmi venea să plâng. De ce, dacă eu eram un copil needucat, neştiutor, chinuit la extrem, care în mod normal absoarbe tot ce e rău? Ca şi colegele de vârsta mea, nu aveam cunoştinţă de răul din societate.

O rază de speranţă

Abia pe la 14 ani am început să aflu câte ceva despre Domnul Isus şi Dumnezeu. Şi abia atunci am început să înţeleg: El fusese cu mine chiar şi atunci când nu-L

ştiam. De aceea, astăzi îi aduc laudă şi-l mulţumesc!
Ţin minte că în clasa a şaptea am reuşit să merg şi eu cu ceilalţi în tabără. Am povestit mai înainte cum şefa mă ţinea ascunsă până plecau copiii. De data aceasta am reuşit să scap din mâna ei. Poate că aş fi reuşit şi cu alte ocazii, dar îmi era frică de ea. Erau câţiva ani diferenţă între noi şi eram foarte mică de statură în comparaţie cu ea. Când mă gândeam la ce mă aştepta, mă apuca groaza. Dar Domnul a intervenit şi am reuşit să merg în acea tabără care avea să marcheze începutul descoperirilor mele spirituale.
în tabără, m-am împrietenit cu mai multe fete, dintre care trei erau altfel decât celelalte.

într-o zi, le-am invitat la chioşcul cu dulciuri. Nu doream să pierd ocazia de a le cunoaşte mai bine,

aşa că m-am gândit să le fac o surpriză. „Nu vreţi să veniţi cu mine la chioşc?". „Sigur", au răspuns fetele. Aşa că am mers împreună şi am cumpărat un fel de prăjiturele. Voiam astfel să inaugurez prietenia noastră. Nu-mi aduc aminte ce prăjituri erau, dar am fost surprinsă când fetele m-au întrebat dacă sunt cu untură. Eu le-am răspuns: „Nu ştiu ...", dar imediat m-am întors s-o întreb pe vânzătoare. Părea o femeie cumsecade. „Nu vă supăraţi, aş vrea să ştiu, sunt cu untură prăjiturelele pe care le-am cumpărat?". „Da", mi-a confirmat

vânzătoarea, puţin nedumerită, neînţe-legând dacă are vreo importanţă acest lucru. „Chiar nu vreţi să mâncaţi? Haideţi, vă rog, îmi face plăcere. De ce nu vreţi să mâncaţi dacă au fost făcute cu untură? Eu aş fi vrut să mâncăm împreună.". „Steluţa, ştii..., noi nu putem să mâncăm cu untură pentru că suntem pocăite." Atunci mi-au vorbit şi despre alte lucruri care nu trebuiau mâncate. Eram dornică să aflu, deoarece pentru mine erau lucruri noi. „De ce nu aveţi voie să mâncaţi?" le-am întrebat. Atunci, ele mi-au spus că aceste lucruri se găsesc scrise în Biblie. „în Biblie?", am întrebat eu. „Dar ce este aia o Biblie?" „Păi, cartea care spune ce este bine şi ce nu este bine, ce

este păcat şi ce nu este păcat". Acum, curiozitatea mea crescuse, voiam să ştiu tot mai mult. „Vreau să-mi arătaţi şi mie!", am spus. Fetele, însă, nu aveau o Biblie la ele, aşa că, pentru un timp, am renunţat.

14

Totuşi în sufletul meu se iscase o dorinţă arzătoare de a cunoaşte tot mai mult, aşa că le-am întrebat din nou: „Ce înseamnă pocăite?". Mi-au răspuns: "Să crezi în Dumnezeu, să asculţi de El şi să faci ce scrie în Cartea pe care a lăsat-o El. Biblia este Cartea lui Dumnezeu." Atunci am zis: „Care Dumnezeu?". „Cel de sus", mi-au răspuns ele. Am ridicat ochii şi le-am spus că nu văd nimic. Nu este!

Sigur, pentru oamenii crescuţi în lumea civilizată, toate lucrurile astea par ceva de necrezut. Dar sunt adevărate: parcă atunci venisem pe lume şi trebuia să învăţ totul.
Astfel, cele trei fete mi-au spus multe lucruri despre Dumnezeu şi Isus Hristos. îmi plăcea foarte mult tot ce auzeam. Mi-au spus că Dumnezeu mă iubeşte şi asta m-a uimit: pe mine nu mă iubise nimeni niciodată şi nimeni nu-mi oferise nimic!
Dar, tocmai atunci când doream să aflu cât mai multe lucruri despre Dumnezeu şi Isus, a trebuit să plecăm fiecare în localităţile de unde veneam. Mica vacanţă se terminase. Urma iarăşi să mă întorc în calvarul pe care îl

trăiam şi am început să plâng. De ce? De ce tocmai acum când era aşa de frumos? Aveam şi eu, în sfârşit, nişte prietene...!
M-am gândit apoi să mă rog, dar nu ştiam cum. Auzisem ceva despre rugăciune, dar nu ştiam prea multe lucruri. Aşa că am oftat şi mi-am zis: „Oare de ce vine despărţirea? Ce mult aş fi dorit să rămân cu fetele acestea".
15
Timpul trecuse însă, aşa că m-am întors la şcoală. Dar, în sufletul meu, clipele acestea au rămas singurele amintiri plăcute, mereu revenin-du-mi în minte cuvintele fetelor de care aş fi dorit să nu mă mai despart niciodată.
Primele neclarităţi religioase
Trecuse aproape un an de la

întoarcerea din tabără, când, cu ocazia sărbătorii Paştelui, au venit la noi în şcoală doi preoţi tineri. Făceam curăţenie în cameră şi, când am vrut să scutur pe fereastră cuvertura de pe pat (eram la etajul al doilea), am văzut fetele adunate la poartă. M-am uitat mai bine şi am văzut doi oameni îmbrăcaţi în negru, cu barbă. „Cine or mai fi şi ăştia în negru?", m-am întrebat eu. N-am stat prea mult pe gânduri: am coborât imediat. Credeam că au venit să înfieze fete. Aveau în mână două tablouri mici. Nu ştiam ce rost aveau acele tablouri, credeam că vor să le convingă arătându-le acele obiecte. Când am ajuns jos, ne-au invitat să ne închinăm, dar fetele

s-au retras. Au rămas doar câteva, care încercau să facă semnul crucii. încet, m-am apropiat şi eu să văd la ce se închină. Erau două icoane: una cu Măria, Maica Domnului, cealaltă era cu Isus. Unele fete nu ştiau să se închine, dar preoţii aceştia le învăţau cum se face semnul crucii, cum se ţine mâna etc.

16

In timp ce priveam curioasă la aceste lucruri, unul din cei doi mi-a zis: „Tu nu te închini lui Isus şi mamei Lui?". încercau să mă oblige să mă închin şi eu la icoane. Le-am spus: „Nu ştiu, nu am făcut niciodată aşa ceva". „Bine..., uite, îţi arătăm noi", şi s-au închinat. „La ce să mă închin?

La desenul pe care l-aţi făcut?". Au fost uimiţi şi mi-au zis: „Nu vrei să te închini Măriei, mama lui Isus?". „Cine sunt cei din tablourile astea?" - pentru mine erau nişte poze. Atunci cei doi au început să-mi spună cine sunt Isus şi Măria, mama Lui: „Isus şi mama Lui sunt sus în cer", mi-au explicat ei, iar eu, ca şi atunci, cu un an în urmă, m-am uitat în sus să văd ceva, dar nu am văzut nimic. „Nu văd nimic", le-am răspuns. „Sunt nori, altceva nu văd". „Mai sus de nori este Isus". „Nu cred, nu are cum să fie acolo sus. Voi aţi făcut nişte desene: cine ştie cine sunt cei din desenele acestea?". S-au apropiat din nou şi mi-au spus că sunt Isus şi mama Lui. „Voi i-aţi

văzut de i-aţi desenat? Chiar aşa arată?". Se uitau la mine cu privirile mirate; nu ştiau ce să creadă, l-am întrebat iarăşi „Cine sunt aceştia din pozele din tablouri?". Nu mi-au mai răspuns, ci s-au depărtat.
îmi părea aşa de rău, tocmai încercau să îmi spună despre Isus şi mama Lui. Totuşi, mi se părea de necrezut: cum să fie în poze? Asta nu înţelegeam!
După câtva timp, au revenit şi mi-au spus că este bine să te închini la icoane, ca să nu faci

păcat. Dar eu aveam alte întrebări: "Ce înseamnă păcat?" i-am întrebat, dar ei nu au mai vrut să stea de vorbă cu mine, spre nedumerirea mea.

lată cum în sufletul meu începuse să se întâmple ceva, să se schimbe ceva. După ce au plecat, multă vreme am fost frământată şi mă întrebam ce au vrut să spună. Eram nedumerită. Cei doi preoţi mi-au spus că Isus mă iubeşte, l-am întrebat de ce mă iubeşte, dar nu mi-au răspuns. De ce tocmai pe mine mă iubea Isus?

Solii lui Dumnezeu

După aproximativ un an, au venit la noi trei fete transferate de la un alt cămin. Pentru mine a fost o mare bucurie. Erau fete cuminţi, parcă altfel decât celelalte colege. Ele mi-au explicat despre Isus - când credeam că nu o să mai aflu niciodată nimic. Eram tare bucuroasă. Doream ca măcar un an să stea cu mine; şi aşa a fost.

Un an mai târziu, eu am fost transferată la Caransebeş. M-am împrietenit repede cu aceste fete, dar lucrurile nu erau chiar aşa de simple: în căminul - şcoală era mai rău decât la armată. Acum, că sunt mare, cred că era mai rău decât la puşcărie. Munca epuizantă nu îmi permitea să stau prea mult cu cele trei fete. Doream să îmi spună cât mai multe lucruri despre ceea ce nu ştiam, aşa că am rugat-o pe supraveghetoarea de noapte să le mute la mine în cameră. Drept răspuns, suprave-

ghetoarea m-a înjurat şi mi-a promis bătaie. Nu ştiu de unde am prins curaj, dar i-am spus că nu o să mai fac nimic dacă nu-mi

va aduce măcar două dintre fete la mine în cameră. După ceva timp, a venit, însă, şi m-a pus să aleg două dintre fetele pe care le voiam. Nu îmi venea să cred că am obţinut şi eu ceva. Am ales repede: Fieraru şi Dobre. Ele erau cele care îmi vorbeau despre Dumnezeu. Credeam că seara voi putea învăţa, pentru că ziua eram ocupată. Seara, însă, cădeam de oboseală. Mi-au explicat câte ceva despre rugăciune şi pocăinţă, în fugă, pentru că nu aveam prea mult timp. Şefa îmi găsea mereu de lucru. Când terminam treburile de peste zi, aveam de lucru noaptea. Mă punea să aranjez lucrurile într-o magazie, şi nu erau puţine. Aşa mă apuca dimineaţa. La ora 6,

când celelalte fete se sculau, eu încă nu reuşeam să termin. Eram ameţită. De multe ori, ceea ce aflam de la colegele mele de cameră, uitam până a doua zi. Trebuia să le rog să îmi repete. Aş fi vrut să am mai mult timp, nu neapărat pentru odihnă, ci pentru că doream să aflu cât mai multe despre credinţă.

Aflasem de la fete că undeva se adună mulţi oameni şi vorbesc despre Isus, se roagă, cântă. Eram încântată. Nu era însă pentru noi; era o altă lume, altfel decât lumea noastră ostilă. De ce? Acolo, în lumea aceea, oamenii se duceau la o altfel de biserică. Erau şi copii. Se vorbea frumos. Era o lume de vis.

Un gând de la Dumnezeu

într-o zi, am avut un gând, le-am rugat pe fete să vină cu mine la acea biserică. „Păi, Steluţa, nu o să ne lase la biserică, mai ales că noi suntem nou venite. Vor spune că nu cunoaştem oraşul." Din experienţă, fetele ştiau că cei din cămin nu erau dispuşi să accepte o astfel de cerere. Se înfuriau. Apoi, venea şi bătaia.

Şi, totuşi, gândul de a merge în locul acela, unde era aşa de frumos nu-mi dădea pace. în naivitatea mea, am mers direct la profesorul care avea grijă de prietenele mele. l-am cerut să îmi dea voie să merg cu ele la biserică. A fost ca un trăsnet. S-a răstit la mine, ba chiar mi-a spus să nu care cumva să le iau la

biserică. Le-a chemat apoi şi pe ele şi le-a zis: „Să nu vă prind că plecaţi că, după ce veniţi, nici nu ştiţi ce vă aşteaptă!". Am avut curaj şi l-am întrebat: „La ce să se aştepte?" Au urmat înjurături de tot felul. „Nu e treaba ta; de ce vorbeşti tu în dreptul lor?". „Păi, lor le este frică şi nu îndrăznesc. Apoi, ştiu că nu le lăsaţi pentru că sunt nou venite: dacă vor să meargă la biserică o să le bateţi." Am fugit şi aşa am scăpat de bătaie.

Nu puteam renunţa la idee. Le-am cerut din nou fetelor să meargă cu mine la biserică. Se temeau, ba chiar mi-au spus că le e frică de bătaie. Nu ştiu de unde mi-a venit acest gând, dar

le-am spus că bătaia este trecătoare. Am stăruit: „Hai să ne rugăm şi, până sâmbătă, vom vedea cum are Dumnezeu grijă de noi." „Steluţa, nouă ne este frică. Dacă o să se afle, ne vor bate rău." într-adevăr, bătaia nu era aşa, o mustrare trecătoare. Loveau cu bestialitate, fără milă. Zăceam apoi câteva zile; fetele aveau dreptate să se teamă.
Am căutat o cameră goală unde să ne rugăm. L-am implorat pe Domnul să aibă grijă de noi şi să ne ajute să reuşim ce ne-am propus. Nu ştiam cum să ieşim din şcoală pentru a merge la biserică. După ce ne-am ridicat din rugăciune am auzit: „Steluţa, ne este frică!". Eu le-am spus: „înseamnă că nu aveţi încredere

că Isus o să vă ajute." „O! Ba da, avem încredere că o să ne ajute, dar tot ne este frică." „Haideţi, nu o să se întâmple nimic." După aceea, m-am rugat şi singură: „Doamne, fii cu noi şi la plecare şi la întoarcere. Amin!". „Haideţi, fetelor, mergem?". Ele stăteau îngândurate, nu ştiau ce să facă: să meargă, să nu meargă. Atunci, am spus: „O să merg singură". M-am răstit: „Hai odată!". S-au speriat. „Ce vă tot gândiţi? N-o să vă bată, pentru că Domnul ne-a ascultat rugăciunea şi El are grijă de noi. Nu aveţi încredere, când vă rugaţi?". Fetele, cu o voce tremurătoare, mi-au spus: „Ba da, avem încredere." „Dacă aveaţi încredere, spuneaţi asta mai cu credinţă.

Dar nu a fost aşa... Fetelor, chiar dacă vouă vă este frică, mie nu-mi este, pentru că

m-am rugat. Eu am încredere în rugăciune, Domnul mă va ajuta. Haideţi, că Domnul Isus este cu noi în drumul spre biserica Lui." Plecasem, dar când au văzut ele cât eram de hotărâtă, au venit după mine. Mă întrebau întruna: „Nu-ţi este frică?". „Nu, nu-mi este, pentru că am încredere în rugăciunea pe care am făcut-o către Domnul."

Aşa am ajuns la biserică, toate patru. Le încurajam spunându-le că Domnul Isus va fi cu noi. Şi chiar aşa a fost. Domnul a lucrat la inima profesorilor pentru ca ei să nu-şi dea seama că noi am fost

plecate.
Descoperirea bisericii
Era pentru prima dată când intram într-o biserică adventistă. Era aşa cum îmi povesteau colegele mele, chiar mai frumos. Am întâlnit aici nişte fete care erau la liceul din Drobeta Turnu - Severin. Le cunoşteau pe cele trei prietene ale mele. Erau prietenoase. Ne-au invitat pe la ele, la internat. Am fost de mai multe ori. îmi plăcea faptul că erau pocăite şi aveam ce să învăţ de la ele. Aveau o purtare deosebită. M-au învăţat să cânt. Nu ştiu cum se făcea că, de câte ori le vizitam, le găseam fie pe genunchi, rugându-se, fie cântând. Cu ele mă simţeam mai aproape de Dumnezeu. încetul cu

începetul m-au făcut să cred că în această biserică era cu adevărat Dumnezeu.
22
Cum nu cunoşteam prea multe lucruri, mi-am zis că trebuie să mai vin. Atunci am luat o hotărâre: eu aici rămân. Acum, când privesc în urmă, îmi dau seama că nu frumuseţea locului m-a convins, nici chiar oamenii, care arătau foarte bine (deşi toate îşi au rolul lor), ci faptul că se vorbea despre iubirea lui Dumnezeu. Iar lucrul acesta, iubirea, era exact lucrul de care eu aveam nevoie.
în prima zi, când am venit la biserică, un pastor a predicat atât de frumos, pe înţelesul meu. Nu cred că voi putea vreodată

descrie ce mare bucurie am simţit atunci.
La căminul - şcoală, Isus şi Dumnezeu erau parte a înjurăturilor pe care oamenii de acolo le foloseau.
Trecuse ceva timp, poate câteva săptămâni, de când luasem hotărârea de a merge mereu la biserică. Profesorii ne-au întrebat: „Ce este cu voi, v-aţi pocăit?". Fetele nu îndrăzneau să spună da, ştiind care vor fi reacţiile. Atunci eu am răspuns că nu sunt pocăită, dar vreau să devin, pentru că eu cred că este mai bine. Poate ne vom şi cuminţi. „Cum? la repetaţi, că nu am înţeles. Să nu vă prind că vă pocăiţi, că bătaia pe care v-o dau eu, nu v-o dă nimeni. Să nu vă

prind că mergeţi la biserică." Şi iar: „Să nu care cumva să vă prind...".
Eu, din firea mea, sunt mai hotărâtă şi nu-mi place să dau înapoi. Acum luasem o hotărâre care reprezenta împlinirea dorinţelor mele. Nu înţelegeam de ce tocmai acum, când am hotărât să

merg la biserică, profesorul mi-a interzis acest lucru. Abia aşteptam ziua de vineri, apoi sâmbătă - îmi era aşa drag. O perioadă nu am lipsit deloc, eram prezentă în toate ocaziile. ***întâlnirile cu Isus şi cu Dumnezeu mă făceau fericită.*** **Niciodată n-am să pot descrie bucuria din sufletul meu şi nu cred că cineva,**

în perioada aceea, mă putea înţelege. *Numai Dumnezeu mă înţelegea.*

încercările

A venit, însă, o zi în care am presimţit că o să se întâmple ceva. Aşa a fost. Când am ajuns la şcoală, profesorul meu mă aştepta cu băţul. Am primit câteva lovituri zdravene. Dar, după câteva lovituri, băţul s-a rupt, iar profesorul a trimis pe cineva să aducă o coadă de mătură, că era mai groasă, zicea el, şi nu se rupea aşa de repede. Culmea, după câteva lovituri, s-a rupt şi aceasta. Apoi, nu am mai simţit loviturile. Cu toate că era înfuriat şi lovea chiar mai tare, nu simţeam durerea. Nu am înţeles niciodată cum un bărbat în toată

firea poate să lovească până la epuizare un biet copil. Dar ăsta nu s-a oprit nici aici. Când a obosit lovind cu beţele rupte, a început cu picioarele. Când vedea că mă apăr cu mâinile, se enerva şi mai rău. Atunci, nu am mai putut; l-am implorat să mă lase. Abia puteam să respir. După bătaie am stat ceva timp pe ciment. Eram inconştientă, un fel de leşin. Când mi-am revenit

puţin, era tot acolo. Mi-a spus: „Nu mă deranjează dacă te omor.". Era în stare să mă omoare, dar nu oricum, ci în bătaie. Spunea: „Dacă te omor, intru în puşcărie şi o să scap după aceea, dar te omor şi scap de tine." Seara, înainte de a pleca

acasă, a venit la mine. îmi revenisem, dar mă durea tot corpul, eram vânătă. Primisem lovituri şi în cap şi sufeream cumplit. M-a întrebat: „Zi, mai vrei să pleci?". Eram sinceră, nu ştiam să mint şi i-am spus că vreau să merg la biserică, nu în altă parte. „Ei, bine," mi-a spus profesorul „o să vă închid în şcoală şi nu o să mai iasă nici o pocăită. N-o aveţi voie nici la masă."

Aşa a trecut toată săptămâna. Urmele bătăii se mai duseseră. Sâmbătă dimineaţă, m-am trezit devreme. Am căutat un loc prin care să plec la biserică. Le-am întrebat pe fete dacă voiau să meargă cu mine, dar ele erau speriate ştiind ce le aşteaptă la

întoarcere. Eram speriată chiar şi eu. Dar, cu toate că eram sigură de ceea ce avea să mă aştepte, nu am ţinut cont de teama care mă stăpânea. Eram doar preocupată să găsesc un loc pe unde să ies. Undeva, în spatele clădirii, aproape de o fereastră, era o scară de fier care urca pe bloc (o scară de incendiu). Pe ea, am coborât de la etajul al doilea. Am sărit apoi gardul şi drumul îmi era liber.

în dimineaţa aceea a fost frumos. Am trăit adevărate clipe de fericire. Deşi nu înţelegeam mare lucru, prezenţa mea în locul acela, oamenii

prietenoşi, totul mă făcea să mă simt bine. Uitasem chiar şi bătaia

pe care o îndurasem. După ce s-a terminat programul de dimineaţă, mi-am zis că o să mai stau puţin la biserică. Era acolo o cioară care se obişnuise cu oamenii. M-am jucat cu ea şi astfel a trecut timpul. Fraţii şi surorile veneau pentru după-amiază. Am rămas şi eu în acea după-amiază. După ce s~a terminat programul, trebuia să merg la cămin. Mă îngrozea gândul întâlnirii cu profesorul, dar nu aveam ce face. Ne închisese, dar eu tot plecasem. Când am sosit, mă aştepta. Primele cuvinte au fost: „Ce ţi-am zis să nu mai pleci la biserică?" Am răspuns că vreau să-L cunosc mai bine pe Isus şi pe Dumnezeu. „Da? Stai că-ţi dau eu ţie...". Şi a început să-L înjure pe

Dumnezeu. Tocmai atunci trecea pe acolo cineva cu o mătură. Profesorul a zis: "Nu, trebuie să caut ceva mai tare, pentru că nu te-ai învăţat minte cu coada de mătură." A venit cu un furtun gros. Semăna cu un baston de cauciuc, ca acela pe care-l poartă poliţiştii. Aşa a început bătaia. Lovituri fără număr pe tot corpul şi pe cap. Credeam că nu se mai termină. Ştiam că loveşte până oboseşte. Speram să obosească, dar se pare că nu voia să mă mai lase până nu mă omoară.
Când mi-am revenit puţin, eram toată numai vânătăi. Puţine locuri de pe corp erau fără lovituri. M-au ajutat fetele să merg la cabinetul medical. Aveam nevoie de ajutor. Durerile erau cumplite. Nici nu

ştiam ce să cer. Mă deranjau vânătăile şi aş

fi vrut să-mi treacă mai repede. Doream să mă ascund undeva, să nu mă vadă nimeni. Când m-a văzut doctoriţa în ce hal sunt, s-a speriat şi m-a pus să reclam. Dar eu am zis: „Nu. Nu vreau să îi fac rău, chiar dacă el s-a comportat aşa. Cred că o să-mi treacă.".
Nu îmi treceau bine urmele, că trebuia să suport alte bătăi, apăreau alte urme. Când am mers la control a doua oară, după ce între timp, încasasem o altă bătaie, doctoriţa a fost surprinsă că nu eram vindecată, ba chiar mai rău. A trebuit să-i spun că am fost bătută din nou pentru că merg la biserică. De fapt, n-aş mai

fi putut lipsi după ce îl descoperisem pe Isus; numai moartea m-ar fi putut despărţi de El. Aşa credeam atunci... Mai târziu, am înţeles că nici moartea nu m-ar putea despărţi.

Bruta cu chip de om

După câteva zile, profesorul meu a venit la mine, lăsând impresia că este calm. Nu ştiam ce ascunde. Aflase că iar am fost la biserică. M-a întrebat: „Auzi, tu tot nu înţelegi să nu mai mergi la biserică?", şi s-a exprimat vulgar. „Nu mai pot să lipsesc de când L-am cunoscut pe Isus." Tocmai asta mai lipsea să audă la nervii pe care îi avea. M-a bătut din nou. De data asta, când a obosit, şi-a chemat un prieten, tot profesor. L-a pus pe el să mă bată. Acesta

a început aşa: „Auzi, de ce nu

asculţi tu când ţi se spune să nu mai mergi la biserica aia!?", l-am răspuns că îl ascult, orice mi-ar da să fac, dar nu vreau să îmi interzică să merg la biserica mea. Văzând hotărârea mea, a început să mă bată cu un furtun de cauciuc. Lovea cu putere, încât nu mă mai puteam ţine pe picioare. Când m-a lovit în cap, nu am mai putut rezista şi am căzut. Acolo, jos, m-a lovit cu furtunul şi cu picioarele. Apoi a obosit. A stat să se odihnească. Eu eram pe jos şi aveam dureri mari. Nici nu ştiu de ce nu am murit atunci. Numai Dumnezeu ştie. Mă topeam de durere şi nu mă puteam mişca deloc. Am stat

aşa un timp. Până s-a odihnit. A zis apoi să trec la a doua repriză de bătaie. M-a pus să mă descalţ. Eu nu voiam, ştiind ce vrea să facă, dar nici mâinile nu mi le puteam mişca; aveam degetele amorţite - mă lovise cu furtunul peste degete. Dacă a văzut că nu mă descalţ singură, m-a forţat. Mi-a scos încălţămintea. Când priveam la furtunul din mâna lui, mă apuca spaima. Plângeam şi-l imploram să mă lase în pace. Dar omul acesta parcă nu auzea. Mi-a scos şi ciorapii din picioare, apoi ordona: „Ridică piciorul!". Ştiam ce mă aşteaptă. Era singurul loc unde nu lovise. Nu a aşteptat prea mult. M-a apucat de picior şi a început să mă lovească peste talpă. Era cumplit. Aşa mi-a

zdrobit picioarele. Nu mai puteam merge. Eram pe jos. Voiam să mă târăsc, dar nu puteam. Am stat mult timp până am prins putere şi am reuşit să mă târăsc până în

camera mea. Imi era teamă că nu o să mai pot merge, dar repede, mi-am revenit. Suportam orice durere, numai să merg.
A doua zi, m-a chemat profesorul meu la el, dar nu m-am putut duce. Atunci a venit el la mine şi m-a întrebat: „Hei, te-ai învăţat minte? Ce zici, te mai duci la biserică?". Deşi eram toată numai vânătăi şi durerile nu mă lăsau, i-am spus sincer: „Da!". „Deci tot nu te-ai învăţat minte! Numai să îndrăzneşti să mai pleci!" mi-a spus. „înseamnă că nu a fost

suficientă bătaia pe care ai luat-o şi tot mai vrei. Bine, o să te dau pe mâna directorului." Eu mă gândeam la ce o să-mi facă directorul acesta; tot bătaie o să-mi dea - aşa că nu mă mai speria. Profesorul era uimit de câtă bătaie îmi dăduseră, el şi prietenul lui. Mi-a spus că o să mă ducă la poliţie, să mă închidă. Deşi eram mică, eu ştiam că nu am făcut nimic rău. De ce să mă închidă?

Săptămâna aceea a trecut fără alte evenimente deosebite. M-am întremat şi eu. Se apropia sâmbăta. Profesorul mi-a promis că o să ne încuie în şcoală pe noi, cele pocăite. Se luau măsuri ca să ne urmărească la fiecare pas. Eu m-am îmbrăcat, ca şi cum nimic

nu s-ar fi întâmplat, deşi nu aveam nici o şansă să mai ies. Supraveghetoarele se schimbau şi tocmai primeau instrucţiuni în ceea ce ne priveşte. Eu ştiam că trebuie să plec. Dar cum? Nu aveam nici o idee. Nu aveam nici o posibilitate de ieşire. Am plecat chiar prin faţa lor şi mă miram

că parcă nici nu mă vedeau. Mă aşteptam să întrebe, să-mi spună ceva, dar parcă eram invizibilă. Nu ştiam ce să cred. Afară din clădire, lângă poartă, şi chiar în poartă, erau adunaţi profesori şi profesoare. Mă gândeam ce o să le spun. Era acolo şi un portar, foarte rău, care primise instrucţiuni precise să nu ne lase să plecăm. M-am apropiat de ei,

aşteptând să întrebe ce e cu mine. Dar, la fel ca şi supraveghetoarele, erau indiferenţi, parcă nu mă vedeau. A trecut ceva vreme de când mă tot miram: de ce nu mă văd, ce se întâmplă? Era dimineaţă. Copiii ieşeau la masă abia pe la ora opt. Prezenţa mea acolo trebuia să fie în neregulă. în acel grup erau toţi profesorii care mă aveau în atenţie. Mi-a venit un gând: să încerc să ies printre ei. Deşi trebuia să-i rog frumos să se dea la o parte, nu ştiu cum am făcut, dar am trecut printre ei, fără să mă vadă. Eram afară, dar tot nu m-au văzut. M-am oprit puţin şi mă uitam mirată înapoi: de ce nu mă văd? Nu înţelegeam ce putea fi. Mergeam puţin şi iar mă uitam

înapoi. Parcă tot nu credeam că este adevărat. Priveau spre mine ca şi cum aş fi fost invizibilă. Mi-am dat seama mai târziu că Dumnezeu a făcut o mare minune, astfel, încât toţi cei de lângă poartă să nu mă vadă. Ce mare este Domnul! Acum îl laud pe El şi ştiu că mă iubeşte.

30

Bătaia crâncenă era hrana mea

Am mers la biserică şi eram bucuroasă. Am reuşit în momentele în care nici nu mă aşteptam. Acum eram sigură. Ziua a trecut repede. Seara a trebuit să mă întorc la cămin. Credeam că am scăpat. Dar fetele vin, spunându-mi: „Steluţa, haide că te cheamă tovarăşul Mâţul". „De ce?", le-am întrebat. Nu

voiam să mă duc. Ştiam ce mă aşteaptă. Eram sigură, dar ce puteam face? Nu aveam încotro. M-am dus. Tovarăşul pregătise băţul. Căutam cu privirea să văd ce are în mână. Avea un băţ foarte gros.
Am intrat în sală. M-a întrebat unde am fost. De spaimă, încercam să o dau din colţ în colţ, să nu îi spun. Profesorul ştia unde fusesem, dar voia să audă din gura mea. De aceea insista. Când a auzit că am fost la biserică, s-a enervat şi a început să înjure pe Dumnezeu. Mie îmi curgeau lacrimile. Plângeam din cauză că îl înjura pe Dumnezeu şi pe Isus al meu. Mi-au rămas în minte, mult timp după aceea, înjurăturile profesorului (aceste

gânduri mă îngrozeau, nu le doream). Furios, profesorul s-a întors, ca şi când mai căuta ceva. Mi-am şters lacrimile, când acesta era cu spatele. Ştiam că afecţiunea mea pentru Domnul l-ar fi înfuriat şi mai tare. S-a întors spre mine ţipând: „întinde palma!". Am simţit o lovitură puternică. Nu am mai

întins palma. Mă durea cumplit, deşi eram obişnuită cu loviturile. Mereu inventau procedee noi, iar eu nu ştiam să mă feresc, şi nici nu puteam. A văzut că mi-am retras mâna, s-a repezit la mine şi, cu forţa, mi-a pus-o pe masă. Spuneam că mă doare, dar degeaba... Mi-a ţintuit mâna pe masă şi mi-a dat o lovitură

zdravănă, de simţeam că o să mor acolo de durere. Nu îmi mai simţeam degetele de la mâini şi nu mi le puteam mişca. Ţipam de durere, neputând suporta chinul. Profesorul nu mă credea, mai bine zis, nu voia să mă creadă. Mi-a luat mâna din nou şi m-a lovit de patru ori. Ţipam şi-l imploram să mă lase, căci nu mai puteam suporta. „Pe mine nu mă doare? De câte ori ţi-am spus să nu mai pleci la biserică şi tu tot pleci?". Am luat şase bâte peste mâni; ţinându-le pe masă, nu în aer, aşa cum ar fi fost mai uşor. Mi-a zis: "încă nu ai scăpat, mai ai de luat şi a doua repriză." M-a pus cu burta pe masă şi m-a lovit peste fund până nu m-au mai ţinut picioarele. Am căzut de

durere. Eram ca o minge. Am stat acolo, jos, văitându-mă. Câteva ore nu m-am putut deplasa. Voiam să plec, dar nu puteam. S-a întors după câteva ore şi m-a întrebat: „Te mai duci la biserică sau te-ai învăţat minte? Vezi, dacă renunţi, nu mai iei bătaie.". Insista să îi răspund; da sau nu. „De ce nu mă lăsaţi în pace? Acolo nu se învaţă nimic rău! Ba chiar lucruri bune. învăţăm despre Isus şi Dumnezeu, despre iubirea Lui. Iar oamenii sunt cumsecade." „Nu este adevărat ce

spui tu. Acolo se învaţă prostii şi se sting luminile, îşi bat joc de voi." Apoi, m-a împroşcat cu tot felul de invenţii murdare, spuse

batjocoritor, invenţii ale oamenilor lipsiţi de cultură şi civilizaţie. „De ce nu veniţi să vedeţi cât de frumos se vorbeşte de iubirea Lui Dumnezeu, despre Isus Hristos, care a murit pentru noi?" Cum auzea că vorbesc despre Domnul Isus şi biserica Lui, se răstea la mine; nu mai putea zice nimic. „Vezi că sâmbăta care vine mergi cu mine la muncă!". Nu aflasem ce avea de făcut, dar bănuiam că intenţiona să mă pună, pentru a călca Sabatul, să muncesc la el acasă.

Săptămâna a trecut repede. Profesorul Mâţu nu era de serviciu. Atunci am rugat două fete să meargă cu mine în acea sâmbătă la biserică; pe Bety şi pe

Fieraru, fata care m-a ajutat să-L cunosc pe Isus. Aşa am fost la biserică în sâmbăta aceea: toate trei. Eram bucuroasă şi foarte fericită. Simţeam cum în mine renaşte ceva; acumulam noi cunoştinţe, învăţam cântări frumoase. Am cunoscut fete de vârsta mea care vorbeau frumos, nu ca cele de la şcoală.
Sâmbăta aceea a fost parcă cea mai frumoasă. Am plâns de bucurie şi mă temeam că n-o să mai am astfel de ocazii - poate în cer! Da, acolo, la Domnul, cred că va fi mult mai frumos decât aici, pe pământ, unde e atâta ură şi sălbăticie.
Seara, la cămin, fetele mi-au spus că m-a căutat Mâţu, profesorul meu. Am avut răgaz până

luni. încă mai aveam bucuria de sâmbătă. Dacă ar fi fost aşa mereu!
Luni, la şcoală, profesorul Mâţu a venit la mine, pornit să mă bată. A început: „De câte ori ţi-am spus să nu mai pleci? Ai?" Am prins curaj şi i-am răspuns: "îmi place la biserica aceea unde mă duc, pentru că se vorbeşte frumos despre Isus şi Dumnezeu." „Cum îndrăzneşti să îmi spui tu de Isus?" Şi L-a înjurat. „Cum îndrăzneşti să îmi spui tu de biserica aia unde mergi; nici nu vreau să aud." Şi apoi m-a bătut; m-a bătut numai pe mine, pe cele care au fost cu mine nu le-a bătut. Mi-a spus: „Nu te-ai săturat cât te-am bătut? Cred că o să te bag

la închisoare, ca să nu mai pleci la nici o biserică. Da! Aşa o să-ţi fac, să stai numai acolo, să te mai bată şi ăia de acolo, că văd că de la mine nu ai învăţat nimic... Ai? De ce pleci fără să-mi spui?" „Păi, dacă spun, ştiu că nu mă lăsaţi, aşa că nu are rost."

Eram şi eu iubită de cineva

între timp, mă ataşasem foarte mult de fraţii şi surorile de credinţă. îmi spuneam în gând: „Cum renunţ, cum să dau înapoi, să-mi calc promisiunea?" Aveam credinţa că cel mai important la biserică era Isus şi învăţam să-L cunosc tot mai mult: de fiecare dată învăţam ceva nou. Eu mergeam şi vinerea seara la biserică, numai că, lipsind numai o oră, nu se observa absenţa mea.

De
34
fiecare dată, le rugam pe fetele care erau cu mine, cele de la care învăţasem la început despre Dumnezeu, să meargă cu mine. Nu mergeau. Le era frică de bătaie.
Odată, când am încercat să le conving să mergem împreună, m-au întrebat: „Dacă ne întâlnim cu profesorii?" Două dintre ele s-au hotărât şi au mers, dar, ca un făcut, ne-am întâlnit cu o profesoară. Ne-a întrebat unde mergem. Dacă îi spuneam că mergem la biserică, nu ar fi fost bine, iar dacă nu spuneam adevărul, însemna că minţim. Nu ştiu cum mi-a venit în gând şi i-am spus că mergem unde trebuie.

Fără să mai stăm să-i explicăm, ne-am văzut de drumul nostru. Am fost la biserică şi ne-am întors cu bine. Numai că, tocmai când ne îndreptam spre camerele noastre, apare Mâţu. Ne văzuse când am intrat pe poartă. Eram eu, Bety şi Fieraru. „Iar aţi fost la biserica de pocăiţi?" „Da." Nu ne-a mai bătut, dar ne-a ameninţat: „Luni vă dau pe mâna directorului şcolii."

In faţa directorului

Aşa a fost: luni de dimineaţă ne-a dus la director. După ce ne-a aliniat, directorul a întrebat: „Ce e cu ele? Ce au făcut?" A înşirat tot felul de lucruri rele şi neadevărate. „Fetele acestea au fost la biserică şi le-am spus să nu se mai ducă. Sunt nişte

stricate, umblă după ... Nu mai sunt fete

mari." A urmat o serie de învinuiri groaznice. Nu lipseau înjurăturile cele mai cumplite, la care adăuga fapte despre care noi nu auzisem vreodată; lucruri murdare şi scârboase. Am avut curajul să îi spun directorului să ne ducă la control, să vadă că nu este adevărat. „Cum, eu sunt mincinos? Mai au şi curajul să ne contrazică?"
Directorul era la fel cu cel care ne învinuia. Nu era interesat să cunoască adevărul, aşa că a trimis să i se aducă un ciomag sau o curea bună. Nu putea fi vorba de un dialog civilizat. Erau conduşi de regula bâtei, doar pe

aceasta o cunoşteau. Noi eram „animalele". îi deranja faptul că, din când în când, „animalele" vorbeau şi gândeau.
în timp ce se agitau căutând ciomege pentru a bate trei fete fără apărare, înţelegând de unde va începe cu bătaia, mi-am schimbat locul, sperând să fiu ultima, ca să scap mai uşor. Ştiam regula: când cel care lovea obosea sau se plictisea, aveam şansa de a scăpa cu mai puţine vânătăi. Aşa că m-am mutat, fără să observe nimeni. Primele au fost Bety şi Fieraru. Le-au bătut cu un par, apoi au început cu pumnii şi cu picioarele. Acesta era stilul lor, le făcea plăcere. După ce le-au învineţit bine, le-au dat pe uşă afară. Urmam eu. M-a

lovit zdravăn de câteva ori şi când credeam că am scăpat, profesorul meu a spus directorului: „De ea vă povesteam. De atâtea ori i-am zis să nu mai meargă la biserica „aia", şi am bătut-o nu ştiu de câte ori. Dar tot nu vrea să înţeleagă. Am închis-o

în şcoală, ca să nu mai iasă. Nu îmi dau seama pe unde scapă, că în fiecare sâmbătă pleacă." Apoi, mi-a trântit un picior - de necaz şi de nervi. Directorul m-a lovit şi el de câteva ori şi mi-a cerut să nu cumva să mai audă că am plecat la biserică, căci nu ştiu ce mă aşteaptă. Apoi a zis către Mâţu: „Mâine dimineaţă să se ducă doctoriţele cu toate trei la control,

la spital." Atunci am spus repede: „să ne ducă la control, să vedeţi că nu este adevărat ce spune." Domnul Mâţu s-a răstit la mine şi m-a dat afară.
La uşă, când să ies, nu ştiu de ce, am căzut. Profesorul râdea de mine şi spunea: "Aşa îţi trebuie, la zi! Hai, spune, te-ai săturat? Răspunde!" Atunci eu, din îndrăzneală, sau din sinceritate, nu ştiu, am răspuns: „Da! Mă mai duc că-mi place!" A început să mă lovească iar. A adus un furtun gros şi i-a zis unui alt coleg, profesor şi ele la căminul şcoală: „Cu ăsta trebuie să o baţi." M-a lovit de vreo trei ori cu furtunul, apoi nu am mai simţit nimic, ori am amorţit, ori Domnul a făcut să nu mai simt nimic, mi-a luat

durerile. Vedeam cum lovea cu toată puterea. Mă uitam la mâna lui, cu ce nervi aducea furtunul către mine, să mă lovească. Când a obosit, a început celălalt coleg, care spunea: „Eu am lucrat la poliţie. Stai că îţi arăt eu cum se bate, că poate tu nu ştii". Mă loviseră şi în cap cu picioarele... Aveam dureri mari. Când s-au săturat m-au izgonit: „Marş de aici!" Nu puteam să mă ridic, că nu mă mai ţineau

picioarele. M-au luat de haine şi m-au târât pe hol. Am căzut din nou. Aveam dureri cumplite, nici nu se pot descrie. Am rămas acolo, cu capul pe cimentul rece. Târziu, mi-am revenit, ajutată de colege. Acestea m-au dus în

cameră, unde am zăcut în dureri.

Un suflet nobil

A doua zi, am mers la control. Doctoriţa noastră era mai bună şi îi ajuta pe copii. Dumneaei a mers cu noi. în drum spre spital, ne-a mângâiat. Credeam că era singura fiinţă de pe pământ cu suflet de om. Când nu am fost atentă, a pus mâna pe mine, voia să îmi spună ceva. Am tresărit de durere (vânătăile nu se vedeau - erau acoperite de haine). „Spune-mi ce ai? Spune-mi, te rog, poate te pot ajuta cu ceva. Hai, Steluţa, te rog!" Cu greu, i-am spus. Era indignată. Mi-a spus: "Uite, când ne întoarcem, te rog să vii la mine, la cabinet. Da?"

Aşa am făcut. Am fost la cabinet şi i-am povestit toată întâmplarea.

Doctoriţa mi-a propus să merg cu dumneaei la inspectoratul şcolar, să facem o reclamaţie: „E inadmisibil lucrul acesta! Cum să torturezi copiii fără apărare, în mod animalic. Steluţa, oamenii aceştia trebuie să facă puşcărie pentru fapta lor." Era stupefiată! „Steluţa, dacă vrei, eu îi bag în puşcărie pe toţi cei care te-au bătut în halul acesta. E de necrezut!" „Nu pot să mă răzbun pe ei, am zis eu, lăsaţi-i în pace,

că nici Isus nu s-a răzbunat, lăsaţi-i în pace; ce a fost, a fost; o să-mi treacă." „Ah, criminalii!, spunea doctoriţa, trebuie împuşcaţi! Cum au putut să aducă un copil într-o asemenea stare?". Eram vânătă pe tot

corpul, până şi pe cap. „Nu se poate, a insistat doctoriţa, trebuie să mergi cu mine la poliţie, să facem plângere. Trebuie să-i băgăm la închisoare. Nu trebuie să-i iertăm! Steluţa, nu! Aşa ceva nu se poate, pentru ce ţi-au făcut." Eu, însă, i-am iertat. Bucuria cea mai mare ar fi ca şi ei să-l cunoască pe Isus.

Altfel de tortură

Cei care ne-au bătut au aflat că se puteau lega de noi prin altceva. Era mâncarea. într-o zi, când mergeam la masă (lucrul acesta se făcea pe clase), profesorul Mâţu a venit şi a făcut prezenţa, întrebând dacă sunt toate pocăitele - ne spunea aşa în mod batjocoritor. „Să ridice mâna sus, să le văd." Nu ştiam ce

urmăreşte. A chemat clasa noastră şi ne-a poftit să intrăm la masă, în frunte cu pocăitele. Eram în atenţia lui. După ce am intrat la sala de mese, profesorul a strigat spre bucătărese: „Ce este de mâncare?". „Ciorbă de carne", au răspuns acestea. „Şi felul doi?" „Tot cu carne" „De carne?", întreba profesorul tare, ca să auzim şi noi. „De porc", au adăugat bucătăresele. „Aţi auzit pocăitelor cum este mâncarea? Bună!", spunea Mâţu. „Acum să văd cum mâncaţi carne de

porc, că am auzit că v-aţi prostit şi nu vreţi să mâncaţi nici carne de porc." Apoi a trecut pe la fiecare masă la care erau pocăitele. „Ai mâncat ciorba?", a

întrebat pe una din fete. „Nu am mâncat-o." „De ce?", s-a răstit acesta, cu mâinile întinse, gata s-o lovească. „De ce? Răspunde!" Gabi, aşa o chema pe fată, i-a răspuns speriată: „Pentru că este cu carne de porc şi noi credem că nu este bună, adică nu se mănâncă." „Da!... la dă-mi şi mie o lingură." Şi Gabi, fără să ştie ce avea de gând să facă, i-a dat o lingură. „Uite, îţi arăt eu cum vei mânca." Cu o mână a luat lingura şi o bucăţică de slănină, iar cealaltă mână a înfipt-o în părul fetei. Apoi a încercat să-i bage conţinutul cu forţa pe gât. Era nervos că nu este ascultat. Puţin a lipsit să-i scape lingura pe gât. Eram mai multe fete la masa aceea şi vedeam cum biata Gabi

era torturată. Când ea a vomitat, aveam aceeaşi senzaţie. Profesorul a început să o bată cu pumnii, spunând: „De ce ai vomitat? Nu vrei? Nu?", şi-o lovea nervos. S-a mutat apoi la o altă masă la care se aflau fete ce nu mâncau tot ce li se dădea. Când au văzut fetele ce a păţit Gabi, cum a fost obligată să mănânce, au zis: „Noi mâncăm singure!". Nu ştiu dacă au mâncat sau doar l-au păcălit. A venit şi la mine. „Tu, Steluţa, ai mâncat sau aştepţi să te ajut eu? Vrei să-ţi bag în gură? Ei, ce zici, te ajut? Nu ai mâncat?" şi strigă la cineva să îi aducă o coadă de mătură. După ce i s-a adus comanda, a venit la mine. „O vezi? la uite

cum o să mănânci tu imediat, fără să mai spui că nu vrei." Eu i-am spus că nu pot să mănânc. „De ce?" Nu am reuşit să-i explic de ce, că m-am şi trezit cu coada de mătură pe spinare. „Acu' mănânci. Sau nu te-ai învăţat minte?" A lăsat mătura jos şi a venit la mine să îmi bage cu forţa în gură. Luase deja lingura, dar i-am dat mâna la o parte: „Lăsaţi-mă să mănânc singură". Mi-am umplut gura cu pâine. A luat cu lingura o bucată de carne şi a apropiat-o. Am aruncat-o peste fetele care mai erau la masă. în felul acesta a trecut pe la toate fetele care nu mâncau. Ne-a spus: "Vedeţi că mâine vin din nou, să văd cum mâncaţi."
A doua zi, înainte de adunarea

pentru masă, m-am dus cu o jumătate de oră mai devreme să întreb ce fel de mâncare este. Am aflat că este cu carne de porc şi am chemat fetele ca să le spun. Unele au zis că merg la masă, dar nu mănâncă. „Aveţi grijă", le-am spus „vine tovarăşu' Mâţu şi vă obligă iar să mâncaţi".
Primul lucru pe care l-a făcut profesorul a fost să se asigure că sunt toate pocăitele la masă. De celelalte fete nu era interesat. Ne-a avertizat: „Aveţi grijă că mâncarea este cu carne de porc." Am oftat când am auzit, apoi mi-am zis: „Doamne, ai grijă de noi!". Aş fi vrut să plec, dar nu aveam cum; era cu ochii pe noi. Am intrat în sala de mese şi m-am aşezat. îl urmăream pe profesor

să văd ce face; trăiam clipe de coşmar. Eram fericită dacă mă lăsa în pace, să nu mănânc deloc. A venit

cineva şi l-a chemat afară - nu a mai stat cu noi să vadă dacă mâncăm sau nu. Am mâncat pâine goală - ne era suficient. Eram bucuroasă că am scăpat de data aceasta.

Culmea torturii

Cum am terminat, ni s-a spus să mergem fiecare la clasă. Ne-am aşezat în bănci şi iată că vine profesorul Mâţu. A întrebat dacă sunt toţi copiii. Eram toţi. „Bine!", spune profesorul. Apoi întreabă dacă am fost toate la masă şi dacă am mâncat tot ce ni s-a dat. Majoritatea a răspuns afirmativ.

„Şi pocăitele?" „Nu, acestea nu au mâncat.", au spus copiii. „De ce?", ne întreabă pe rând. Unele au spus că nu le-a fost foame. Vine şi rândul meu. „Steluţa, tu ai mâncat?" „Nu! Nu am mâncat, pentru că a fost cu carne de porc şi noi nu mâncăm." Cum a auzit, fără să mai aştepte nici o explicaţie, a căutat ceva să mă lovească. A găsit un ciomag mai gros decât coada de mătură. S-a apropiat de mine, amenințându-mă. M-a întrebat pentru a doua oară de ce nu am mâncat la masă mâncarea care era. Nu îndrăzneam să mai zic nimic. îl vedeam cât este de nervos. Teama a pus stăpânire pe mine. Gândeam în momentul acela că tot trebuie să îi spun, chiar dacă

mă bate. încet -încet, am prins curaj şi am îndrăznit: „Eu nu pot să mănânc nimic pregătit cu carne de porc. în schimb, mănânc pâinea, sau altceva." Profesorul

era lângă mine, şi când mi-a dat una în cap cu băţul acela gros, nu am mai ştiut nimic de mine. Nu ştiu dacă m-a lovit şi a doua oară, pentru că mi-am pierdut cunoştinţa. După un timp, când mi-am revenit, eram pe jos, în faţa catedrei. Voiam să întreb colegele ce e cu mine, dar nu am reuşit, căci iar a venit profesorul Mâţu: „Acum vrei să mănânci?". M-am trezit cu un par pe spinare şi pe picioare. După câteva lovituri, s-a rupt băţul acela. S-a enervat foarte tare atunci. L-am auzit

spunând: „Stai, că tot nu ai scăpat de bătaie", şi a început să mă joace cu picioarele. Nu mai simţeam nimic. Priveam cum venea spre mine, dar nu înţelegeam de ce nu mă doare. Vedeam cu ce viteză vine piciorul spre mine şi nu mă durea. Când dădea, mă întorcea şi pe partea cealaltă, dar nu simţeam durerea. Dintr-odată nu am mai văzut şi nu am mai ştiut nimic. Au fost martore şi colegele mele la această bătaie. Nu ştiu când a plecat. Probabil că s-a plictisit sau a obosit. Credeam că am murit, dar nu era aşa.
Târziu, spre seară (nu ştiu cât am zăcut acolo jos, unde m-a bătut), am început să mă trezesc. Mă uitam în jur, fără să ştiu ce e cu

mine. Am vrut să mă ridic, dar nu mă ţineau picioarele. Am vrut să mă întorc spre colege, să le rog să mă ajute, dar nu am reuşit. Am strigat-o pe o colegă, dar nici un răspuns. Plecaseră toţi. Nu li s-a dat voie să mă ajute. Cu greu m-am întors spre bănci şi am văzut

că eram singură. Nu mă puteam ridica. Apoi am adormit, acolo. Am rămas aşa mult timp.
A doua zi, când l-am întâlnit pe cel care nu reuşise să mă omoare, l-am văzut schimbat. Era tare speriat. Mi-a spus că a venit şi că s-a speriat tare când a văzut că nu îmi mai revin. A spus că nu vrea să mă mai bată. „Sper să nu se mai întâmple din nou", zise el. Credeam că mă lasă şi nu mă mai

bate. îi era teamă să nu fie descoperit; nu dorea să înfunde puşcăria. Oamenii de acolo păreau mai răi decât animalele. . Au trecut câteva zile în care nu s-a mai întâmplat nimic. Eu, cu mintea de copil, credeam că mă lasă în pace. îmi era de ajuns o bucată de pâine când masa era nepotrivită. îmi doream să nu mai fiu obligată să fac ceea ce nu trebuia. Puţin a lipsit să nu-mi mai revin din bătaia aceea cumplită. Acum îmi dau seama, mai bine ca oricând, că numai Dumnezeu m-a ocrotit. Puteam să mor. Chiar profesorul Mâţu a mărturisit faptul că a fost o minune faptul că mi-am revenit. La câteva zile, a venit sfârşitul de săptămână şi sâmbăta, când

trebuia să merg la biserică. Doream mult să mă întâlnesc cu Isus şi cu Tatăl ceresc. Pot spune că mă lipisem cu totul de Domnul şi nimic nu mă putea împiedica să lipsesc de la întâlnirea cu Dumnezeu. Poate numai moartea, care mă tot ocolea. Şi noaptea îmi doream să ascult ce îmi spune Domnul.

44

în vizită

în sâmbăta aceea, au mers şi colegele mele la biserică. La sfârşitul programului am fost invitate de sora Aneta şi alte două surori la masă. Erau nevăzătoare. Pentru că ştiau care este situaţia noastră, nu am putut scăpa fără să mâncăm împreună, chiar dacă le-am refuzat. Surorile au insistat

foarte mult, aşa că le-am urmat. Erau surori credincioase şi îmi plăcea foarte mult compania lor. Apoi, gestul lor frumos, pentru mine, era ceva uimitor. Cu toate că nu vedeau, aceste surori cântau mereu, se rugau şi citeau Biblia. Puneau degetul şi aşa citeau în Biblia lor. A trecut repede timpul şi trebuia să ne întoarcem la cămin, cu toate că îmi doream să nu mă mai întorc niciodată - nu era însă altă cale. Le-am spus că îmi pare rău. Atunci surorile ne-au mângâiat şi ne-au spus: „Va veni un timp când o să stăm împreună şi nimeni nu ne va mai despărţi. Acolo, în ceruri, vom lăuda pe Domnul, vom cânta de bucurie, ***"...căci Domnul va şterge orice***

lacrimă din ochii noştri, şi moartea nu va mai fi, nu va mai fi nici ţipăt, nici durere.." **La plecare, surorile au pus nişte mâncare în câteva oale mai mici pentru fetele care nu au venit cu noi, dar care împărtăşeau aceeaşi credinţă. Ştiam că puteam avea probleme din cauza aceasta şi le-am explicat, dar au insistat. Şi cum mie nu îmi place să insiste omul pe lângă**

mine, dacă am văzut că nu avem ce face, le-am luat şi am plecat. Pe drum aveam o presimţire şi mă gândeam ce vom face. Cum am ajuns la poarta din spate, o fată m-a întâmpinat spunându-mi: „Vezi că a întrebat profesorul tău de tine." La ora

şapte seara se făcea prezenţa şi ne dădea în primire la supraveghetoarele de noapte. Eu am ajuns pe la ora opt seara. Când profesorul a văzut că nu sunt, m-a aşteptat. Am ajuns în curte şi am făcut câţiva paşi. Profesorul Mâţu, care era la ultimul etaj şi se uita pe fereastră, m-a strigat să stau acolo, poziţia în care sunt, până coboară el. Am încercat să dau plasa la altă fată: ştiam că mă poate bătea din cauza mâncării. A venit cu un par să mă bată pentru că am fost la biserică. M-a întrebat: „Ce e cu sacoşa asta? Ce e cu ea?" „Este mâncare", i-am răspuns eu. „De unde aţi luat-o?" Majoritatea fetelor au dat vina pe mine, că eu am adus-o. „De unde ai adus-o? Spune-mi!" „De

la nişte surori de la biserică, ele mi-au dat-o" „De ce ţi-au dat-o? Le-ai spus că nu ai ce mânca?" „Nu! Dar eu nu mănânc carne de porc şi nici fetele." (parcă nu ştia el că noi nu mâncăm). Când a auzit, a început să mă lovească cu parul ce îl avea în mână. „Cum faci tu de pleci mereu, în fiecare sâmbătă?", spunea el nervos. După ce m-a lovit de câteva ori, a zis că stă să îmi mai treacă. Nu ştiam ce are de gând, credeam că se odihneşte, ca să înceapă iar cum mai făcuse şi cu alte ocazii. După câteva minute

m-a întrebat: „Ţi-a trecut bătaia? Acum hai cu mine la pocăitele alea care ţi-au dat mâncare, să le-o duci înapoi şi să mă cert eu cu

ele. Să vedem, de ce vă dă mâncare? Ce, nu aveţi la şcoală ce mânca? Aţi plecat cu cerşitul? Lasă că vă aranjez eu pe voi!". întâlnire de gradul "0"
Credeam că glumeşte. Dar, ce să vezi, ne-a obligat să mergem cu el chiar atunci, seara. Când am văzut că vrea cu tot dinadinsul să meargă la surorile noastre, nu am vrut să-i spun nici unde stau, nici să-i arăt drumul. „Te omor, dacă nu îmi spui!" „Păi, şi dacă mă omorâţi, tot nu aflaţi unde stau." Fata care a fost cu mine în Sabatul acela era mai fricoasă şi i-a explicat drumul. Aşa am ajuns la surorile noastre, împreună cu profesorul înfuriat ca o fiară. Când am intrat m-au întrebat: „Ce s-a întâmplat? Ce e cu voi?". Nu

puteam răspunde. Eram supărată pe colega mea, cea care

a divulgat adresa surorilor. Apoi, pe drum, profesorul ne-a făcut cerşetoare. Niciodată nu am cerşit; îmi era ruşine. Aveam ochii roşii de plâns şi mă dureau locurile unde eram lovită.
Am intrat. Surorile, amabile, ne-au invitat să ne aşezăm. Profesorul a început să strige de pe hol: „De ce le daţi mâncare pocăitelor astea? Nu au ce mânca la şcoală, de v-au cerut vouă?". Surorile i-au explicat: majoritatea felurilor de mâncare sunt cu carne de porc sau gătite cu untură. Aceasta era cauza pentru care noi nu mâneam. „Fetele s-au hotărât să nu mănânce nimic care

este preparat din carne de porc." „Da! O să le învăţ eu minte, să mănânce." Sora Antoneta, nevăzătoare fiind, a îngenuncheat şi s-a rugat acolo, de faţă cu noi. Profesorul era tot mai agitat şi părea că nu mai termină scandalul. După ce sora a sfârşit rugăciunea, a început să se mai potolească şi uşor s-a liniştit. Le asculta pe cele două surori, care erau nevăzătoare, dar care erau calme şi purtau o discuţie frumoasă. A mai încercat el să spună câte ceva, dar, până la urmă, l-au lăsat fără cuvinte. Poate liniştea lor şi vorbele frumoase l-au determinat să se liniştească. îl priveam şi vedeam cât era de atent. Era o schimbare totală, într-

un timp foarte scurt. Am văzut cum a lucrat mâna lui Dumnezeu. îmi spuneam că poate va înţelege şi omul acesta ceva; poate o să scap de bătaie. Am vorbit şi cu celelalte fete, mirându-ne de atitudinea lui. Am fi dorit o schimbare: să fim libe-

re să-L urmăm pe Domnul. Discuţia a continuat aproape o oră. La plecare, profesorul le-a salutat respectuos, nu ca la început. Ceva s-a petrecut în sinea lui. Totul se terminase cu bine. La despărţire, surorile ne-au asigurat că se vor ruga pentru noi: „Vom ruga pe Domnul să nu mai aveţi probleme". Plângeau. Erau printre puţinele suflete care ne iubeau, simţeau ceva pentru

noi.
Duhul lui Dumnezeu intervine
îmi era teamă gândindu-mă că profesorul o să ne lovească iar, cum mai făcuse. Dar nu a fost aşa. Până la şcoală nu ne-a mai zis nimic, apoi, când ne-a dat în primire supraveghetoarelor de noapte, mi-a spus: „Sper să nu se mai întâmple ce s-a întâmplat până acum, că eu m-am săturat să te bat aşa des. Nu ştiu cum ai rezistat la atâta bătaie, câtă ai luat de la mine şi de la ceilalţi. Vezi, asta e din cauza pocăinţei tale, că altfel nu aveam nimic cu tine. Oricum, treaba ta, eu nu te mai bat. Dar mai ascultă şi tu când ţi se spune să nu te mai duci la biserică. Sunt convins, spunea el, că degeaba te bat, tot nu înţelegi.

Nu-ţi intră în cap." Mă gândeam în timp ce el vorbea. îmi spuneam: „Ba da, dar asta..., să nu mai merg la biserică şi să nu ascult de Isus al meu? O! Nu!"
Profesorul mai spune: „Eu te las în pace, să faci ce vrei, dar mai sunt şi ceilalţi prieteni ai mei. Apoi directorul, dacă

află, iar te va lua în primire." Am argumentat că aceia nu îmi pot interzice, pentru că nu sunt profesorii mei (probabil că se simţea măgulit). Se schimbase total. Şi tonul vocii era altul. Ce se întâmplase? Da, am înţeles! Domnul lucra, sosise timpul ca El să zică: până aici.
Pe zi ce trecea eram din ce în ce mai uimită să văd cum Domnul

poate schimba răul în bine. Acum mergeam la biserică, eram fericită. Mereu îi mulţumeam Domnului pentru această favoare. De câte ori mergeam la biserică, era ca şi când Domnul mergea împreună cu mine. îl simţeam aproape, dar nu-L puteam vedea. Nu voi uita niciodată să-i mulţumesc şi să-L laud pe Domnul meu pentru tot ceea ce a făcut El pentru mine.

Pentru un timp, nu au mai fost evenimente dramatice. Apoi am terminat clasa a opta, ne-am împăcat cu toţi profesorii şi totul s-a terminat cu bine.

Tocmai când eram mai bucuroase că am terminat şcoala, am fost înştiinţate că o să ne mute, pentru a învăţa o meserie. Nu ştiam ce

se va întâmpla. Eram supărată pentru că trebuia să mă despart de surorile şi fraţii de credinţă. Cum să mă despart eu de biserica mea?! Aici aveam atâtea amintiri. Apoi, să nu mai aud predicile, cântările cu sala, cântările de cor... Plângeam. Uram despărţirea. însă, ce puteam face?...

A venit şi ziua plecării. Pe mine m-au trimis la Caransebeş, unde avem să stau trei ani. Am

învăţat tapiţerie. Şi aici am avut probleme cu credinţa, dar nu aşa ca la Turnu Severin. Făceam lucrare cu colegele mele. Nu puteam să nu le spun şi lor despre ceea ce purtam în suflet.

Mutare la Caransebeş

Am ajuns la Caransebeş. După câteva zile de acomodare, am ieşit în oraş să cunoaştem locurile. Gândul meu era să caut biserica adventistă, într-o zi, eram în piaţă, acolo unde este multă lume. Aici am început să întrebăm de Biserica Adventistă de Ziua a Şaptea. Nişte binevoitori ne-au arătat locul: „Păi, uite, este chiar aici!". Am ajuns în faţa bisericii şi am înţeles că era una ortodoxă. Ne-am întors şi am întrebat nişte femei. Acestea asistaseră la discuţia de mai înainte şi au spus: „Păi e aia unde v-au spus. Nu vedeţi, este chiar lângă voi." . îmi aduc aminte că apoi ne-am aşezat chiar în faţa bisericii şi întrebam unde este Biserica Adventistă. Multă lume spunea:

„Uite-o, e lângă tine." „Nu pe asta o caut!" „Ei! Păi, de ce o mai cauţi pe aia, când asta e lângă tine", spuneau oamenii. Domnul ştia ce este în sufletul meu; îmi cunoştea inima. El ştia dorinţa mea. Cuvintele Scripturii zic: *„Dacă Mă căutaţi din toată inima, Mă voi lăsa găsit.".* După un timp, în care am aşteptat smerite, neştiind încotro s-o apucăm, a trecut pe acolo o femeie, care ne-a întrebat: „Ce faceţi voi aici?". Eram puţin speriate, crezând că ne poate

pârî la şcoală, l-am răspuns că vrem să aflăm unde este Biserica Adventistă. A urmat un dialog. Eram neîncrezătoare, mai ales că ceilalţi oameni râdeau de noi, poate pentru că eram copii sau

poate din cauza îmbrăcămintei... Femeia s-a oferit să mergem împreună. Pe drum, ne-a explicat că şi dumneaei este credincioasă şi merge tot acolo. Mi s-a umplut sufletul de bucurie. Am mulţumit lui Dumnezeu că a trimis pe cineva care să ne arate drumul. Nu pot descrie ce mare bucurie am avut: găsisem pe Domnul şi locul unde erau fraţii mei.

Atâta mi-a trebuit, că de atunci nu am mai lipsit niciodată. în Sabat, învăţam lucruri noi. Mi-am făcut şi prietene. Surorile şi fraţii ne primeau bine. Sâmbăta, aduceam la biserică câte o fată sau două, care voiam să vină.

La Caransebeş, aveam profesoare. Acestea nu mă reţineau să merg la biserică.

Spuneau uneori lucruri urâte, chiar mă îndemnau să renunţ. Altele erau indiferente. Oricum, nimic şi nimeni nu mă putea opri de la întâlnirea cu Domnul.

Alte încercări

Odată, s-a întâmplat ca directoarea să dea dispoziţie ca nimeni să nu plece fără bilet de voie sau încuviinţarea dumneaei. Era o pedagogă foarte rea: cum te prindea făcând ceva greşit, avea plăcerea de a bate. Am rugat-o să-mi facă

bilet de voie ca să pot merge sâmbătă la biserică. „Cum? La ce? Nu ai voie să pleci la nici o biserică!"

Am început să plâng, l-am spus că trebuie să merg la biserică, că

nu pot să lipsesc. Dar, în loc să mă înţeleagă, părea că se enervează mai rău: „Nu, ţi-am spus! Poţi să plângi cât oi vrea, dar la biserică tot nu pleci! Directoarea a spus să nu las pe nimeni să plece." Ce era de făcut?
Din fire sunt foarte hotărâtă, iar când este vorba de Domnul sau să nu mă pot întâlni cu surorile mele, sunt în stare de orice sacrificiu. Am avertizat-o că nu pot s-o ascult şi că trebuie să plec. Pedagoga m-a ameninţat: „Dacă te duci, te dau pe mâna directoarei şi ai să vezi ce păţeşti. Numai să încerci!". Nu îmi era frică. Dacă era vorba de bătaie, nu mă speriam; ştiam că femeile nu pot să bată ca bărbaţii.

Discuţia s-a încheiat. Am văzut că nu pot să obţin biletul de voie şi am renunţat.
Sâmbătă, chiar de dimineaţă, eram pregătită să merg la biserica mea. Am petrecut Sabatul ca şi altă dată.
Luni, pedagoga, pornită împotriva mea, m-a denunţat directoarei. înainte de a mă întâlni cu directoarea, L-am rugat pe Domnul să aibă grijă de mine; l-am cerut Domnului să am Sabatul liber, nimic altceva nu îmi doream.. Mi-am luat inima în dinţi şi am mers la directoare. Căutam un moment în care să fie singură. M-a observat şi, amabilă, m-a întrebat ce fac acolo. Am prins curaj şi i-am

spus că pedagoga mea nu mă lasă să merg la biserică. „Ştiţi, mie îmi place foarte mult şi nu pot să lipsesc sâmbăta. La biserică se vorbeşte despre Dumnezeu. Aud numai lucruri frumoase. M-a ascultat fără să intervină. La sfârşit, mi-a îngăduit să merg la biserică, dar nu în altă parte. Bineînţeles că am asigurat-o că nu îmi doresc altceva.
Tocmai când terminam de vorbit cu directoarea şi voiam să mă retrag, a venit pedagoga, l-a vorbit despre mine. Am tăcut şi am ascultat ce se spune despre mine. Când pedagoga a terminat, directoarea a spus: „Lăsaţi-o în pace, lăsaţi-o să se ducă. Ea nu face prostii, este o fată cuminte.". Pedagoga nu ştia ce să mai facă;

era schimbată de ciudă. A mai schimbat câteva cuvinte cu directoarea (erau alte probleme, nu legate de mine) şi a plecat. Era furioasă. Nu se aştepta la un astfel de rezultat. Am văzut cum lucrează Domnul şi de data aceasta.

în sfârşit liberă!

Nu îmi aduc aminte să fi primit ceva bun de la oameni. Acum, însă, *Domnul m-a făcut liberă.* Au fost momente de bucurie pe care nu puteam să nu le împărtăşesc colegelor mele. Aveam experienţe vii cu Domnul. Unele mă ascultau cu plăcere, altele nu voiau să audă. Nu ştiu de ce, dar era un obicei: să se vorbească urât despre biserică.

Atunci când vorbeam fetelor despre aceasta, fetelor li se părea ceva urât.
Aşa am început să fac spun despre Dumnezeu fetelor din cămin. Le vorbeam din Cuvântul lui Dumnezeu, aşa cum mă pricepeam eu; tot ce ştiam şi ce văzusem. De multe ori, fetelor care erau rele, le spuneam că lui Dumnezeu nu îi place. Mă întrebau atunci tot felul de lucruri, iar eu le spuneam că Dumnezeu le iubeşte. Dumnezeu îi iubeşte pe toţi oamenii, iar dovadă pentru aceasta stă faptul că a dat pe Domnul Hristos, Fiul Său, pentru noi. El a fost răstignit pentru greşelile noastre, pentru păcatele noastre. Domnul, de bună voie, s-a lăsat să fie răstignit pentru noi,

cei care suntem răi. „Haideţi să ne rugăm, mai bine, ca Domnul să ne ierte. El, le spuneam, ne-a dovedit că ne-a iertat dându-L pe Isus pentru noi, pentru păcatele noastre.". Apoi, când începeam să vorbesc, nu ştiu cum se făcea că îmi veneau cuvintele, rând pe rând. Chiar şi fetele se mirau. Eram uimită de mine însămi. Vedeam cum fetele se uitau ţintă la mine şi ascultau cu gurile căscate. Unele dintre ele nu erau întru totul de acord: fumau şi nu puteau renunţa la acest obicei sau spuneau că le place carnea de porc (în căminele şcoală se mânca foarte mult şi cu grăsime, de aceea, devenise o obişnuinţă). Am vorbit unui grup de fete care mi-au spus, la sfârşit, că ar dori şi

ele să vină cu mine dar nu pot renunţa la carnea de porc, la jumări şi la şorici, care li se par foarte
55
bune. Le-am întrebat supărată dacă preferă carnea de porc sau pe Dumnezeu. Au conchis: "Nu ştim ce e mai bun!". într-adevăr, nu ştiau. Aproape toate erau de aceeaşi condiţie, le înţelegeam. „Ce prostie am auzit? Este mai bună carnea de porc decât Dumnezeu? Biblia spune: *„Gustaţi şi vedeţi ce bun este Domnul."* Nu aveau de unde să ştie aceşti copii crescuţi în ignoranţă de oameni răi, care, la rândul lor, au ei înşişi nevoie să-L cunoască pe Domnul şi abia apoi să ne educe

pe noi. Fetele acestea au venit, la puţin timp după discuţia noastră, să-mi spună că şi Dumnezeu este bun. Eram puţin indignată; de ce după o jumătate de oră au venit la mine să-mi spună că şi Dumnezeu este bun? Apoi, când vorbeam despre Dumnezeu, plecau de lângă mine. Le era ruşine. „Steluţa, lasă-ne, nu ne mai vorbi de credinţa voastră, că tot nu ne convingeţi. Ce? Să ne pocăim?" „Nu, dragele mele, eu nu vă oblig şi nici nu pot. Dacă vreţi să mergeţi cu mine, este alegerea voastră. Numai să aveţi grijă ce alegeţi." Nu ştiam ce să fac pentru ele. Mi-a venit un gând; să mă rog. O perioadă le-am lăsat în pace, dar erau în atenţia mea şi mă rugam

pentru ele. Nu puteam să rabd ca satana să se folosească de ele. M-am rugat mult, cu toată seriozitatea. Acolo era familia mea; le iubeam. Mulţumesc Domnului că m-a ascultat, chiar dacă nu aşa de repede cum am crezut eu. După ce ne-am despărţit, ele au mers la Timişoara.

56

La scurt timp am primit o scrisoare în care mă invitau să merg să le vizitez.

Primele roade

Când am ajuns la Timişoara, tocmai fetele care erau mai îndărătnice mi-au spus: „îţi mai aduci aminte cum îţi respingeam cuvintele? Cine credea că noi vom putea renunţa la atâtea

lucruri şi că vom veni la Domnul?" Nici eu nu mă aşteptam la aşa ceva, era o surpriză plăcută. Slăvit să fie Domnul! El are mii şi mii de căi. Cinci fete s-au botezat la Timişoara. Bucuriile acestea nu pot fi puse alături de necazurile din trecut, care mi-au marcat o parte din viaţă. Bucuriile pe care mi le-a dat Domnul sunt mult mai mari şi suferinţa pare neînsemnată.

Nu terminasem încă şcoala şi aveam să mă confrunt cu noi probleme. Mâncarea era o proble-mă. Vorbeam cu fetele care acum mă ştiau şi în fiecare sabat luam cu mine câte două-trei fete la biserică. Nu puteam lua mai multe, dar în fiecare Sabat luam

altele. O parte din ele erau hotărâte să urmeze pe Domnul. Eram tare indignată când aflam că suntem păcălite de bucătăresele care ne minţeau atunci când le întrebam ce fel de mâncare este. Pentru o perioadă m-am hotărât să mănânc doar pâine goală şi mi-am zis că Domnul va avea grijă de noi. După un timp, mi se aplecase să mănânc numai pâine, aşa că o stropeam cu apă,

apoi puneam puţină sare, ca să schimb meniul. Când găseam usturoi, dădeam pe coaja de pâine ca să îi schimb gustul. Din când în când, mai primeam şi câte un măr. Aşa am dus-o mult timp. Vinerea şi sâmbăta de

dimineaţă eram nelipsită de la biserică. îmi plăcea să ajung cu un sfert de oră mai devreme. Fraţii de la biserica din Caransebeş ne-au propus să ne pregătim pentru botez. Fetele s-au bucurat când au auzit şi au spus că doresc şi ele să se boteze. Era un entuziasm de moment, pentru că, atunci când au fost întrebate dacă mai fumează sau mai au alte obiceiuri urâte, ele au răspuns că le-au lăsat cu o zi în urmă. Fraţii ne-au explicat cât este de important legământul cu Domnul şi ce trebuie să faci ca să poţi încheia un astfel de legământ cu El. După ce colegele mele au fost examinate, au rămas câteva, cele care erau mai serioase. Celorlalte

li s-a spus că trebuie să se mai pregătească. Nici eu nu ştiam prea bine cum este cu botezul, dar îmi era ruşine să întreb. Aşa că am amânat.
Trecuseră trei ani de şcoală profesională şi venea iar schimbarea. M-au transferat la căminul -şcoală din Ticveni, judeţul Argeş.
Ticveni - o altă haltă
Eram deja mari când am ajuns la Ticveni. Ne puneau la diferite munci gospodăreşti: la bucă-

tărie, croitorie, grădinărit, săpat în grădină. După ce ne-am obişnuit cu personalul şi cu ceilalţi de aici, eu şi Bety, prietena mea, ne-am interesat dacă este Biserică Adventistă în localitate sau în

apropiere. Mulţumesc Domului că am aflat chiar de la pedagog. Crinu îl chema. M-am temut la început că are să mă bată dacă-l întreb, dar nu a fost aşa. Mi-a vorbit foarte frumos. Mi-a spus: „Măi, fetiţo, să ştii că am o familie lângă mine care are această credinţă şi am să vorbesc cu ei când voi merge acasă."
Aşa a şi făcut. Nea Crinu a spus familiei Ungureanu despre noi şi dorinţa noastră. Nu ştiu ce au vorbit, dar sâmbăta următoare au venit fraţii de la biserica din Ciofrângeni la noi. Am început o serie de seminarii. Veneau mai multe familii la noi la cămin şi ne învăţau. Familia Trasă Cornel, familia Chilom şi pastorul Turcu Silviu. Dar unele fete nu erau

cuminţi şi nu puteam să înţeleg aşa bine. Le-am propus să mergem noi la biserică şi, în felul acesta, vor vedea şi care dintre noi eram serioase.
La biserică am învăţat multe lucruri. Eram liniştite. Doream acum să mă botez. A fost o perioadă scurtă până la botez, momentul mult aşteptat: 23 mai 1993. Alte cinci fete au primit botezul împreună cu mine.
După botez, când ne-am întors la căminul -şcoală, la poartă ne aşteptau o mulţime de fete. Se dusese vestea că noi ne-am pocăit. Când am intrat, strigau în gura mare: „Pocăitelor! Hei, ce

faceţi? Cum este? Acum sunteţi mai bune? la să vă încercăm.". Ne

puneau tot felul de întrebări batjocoritoare. Curând s-au obişnuit cu noi şi noi cu ele. După botez, ne-a luat familia Trasă la ea acasă; erau oameni cumsecade. Eu am rămas la ei o perioadă mai lungă, până când am auzit că în Curtea de Argeş se va face o biserică. Era nevoie de muncitori de tot felul. Doream să particip şi eu la construcţie. Am mers de câteva ori cu familia Trasă să ajutăm la ridicarea bisericii. Mai târziu, am înţeles cu ce sacrificii se realiza acest lucru; nu
era aşa de uşor. Erau atâtea greutăţi, încât acum ştiu sigur că numai Domnul a fost mereu la cârmă. Dar Domnul lucrează prin oameni. Pastor de district era

Turcu Silviu, un om al lui Dumnezeu. îl cunosc bine, când spune ceva, face. Se zbate aşa de mult când e vorba să facă ceva pentru Domnul. De fapt, lucrarea Domnului este pentru el pe primul loc în viaţă.

60

M-a văzut şi mi s-a confirmat cuvântul Domnului care zice: *„Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi toate celelalte lucruri vi se vor da pe deasupra.".*

Pentru mine, gândul că voi lucra la construirea unei biserici era un prilej de mare bucurie. Uşor, uşor am renunţat la familia unde eram şi am început lucrările la Curtea de Argeş. Erau probleme de tot felul, dar Dumnezeu dădea

izbândă de fiecare dată. Construcţia s-a ridicat foarte repede. Au ajutat fraţii de credinţă şi din alte locuri. Mai erau însă multe de făcut: încălzirea, finisajele şi dotările; însemnau o muncă şi costuri mult mai mari. Apoi mai era ceva: evanghelizarea era prioritatea numă-rul unu.

Pentru un timp, Conferinţa Oltenia, de care aparţine Curtea de Argeş, nu a mai putut oferi bani pentru terminarea construc-ţiei. în acest timp, eu trebuia să mă întorc la căminul - şcoală din Ticveni. Pastorul, împreună cu soţia, care este o femeie deosebită, mi-au propus să merg la Piteşti, unde aveam posibilitatea să mă angajez, să

stau la dumnealor şi să pot duce o viaţă normală. Eram majoră şi trebuia să decid singură. Mi-au lăsat câteva săptămâni timp de gândire. Nici nu se putea mai bine pentru mine.
La familia pastorului eram ca la mine acasă. De fapt, aici am simţit pentru prima dată în viaţă căldura unui cămin, căldura unei familii. Soţia

pastorului era pentru mine ca o mamă, aşa de bine m-am ataşat de ei. Toţi cei care îi cunosc pot să confirme acest lucru. Apoi, lucrarea lor, de-a lungul anilor, plină de sacrificiu, este ca o epistolă vie. De aceea cred că Domnul le va răsplăti într-o zi.
La Piteşti, am dus o viaţă mult

mai ordonată. în fiecare zi puteam să mă *m* scol de dimineaţă, să citesc Biblia, să mă rog, şi cel mai important lucru era că înţelegeam tot mai mult. Puteam spune: iată Biblia, care mi se părea de neînţeles, am început să o înţeleg mult mai bine. Sâmbăta mergeam la biserica de la Curtea de Argeş, chiar dacă nu era finisată.
în fiecare sâmbătă aveam program de Sabat. Experienţele şi minunile care au avut loc în cei câţiva ani în care s-a format biserica nu sunt de competenţa mea să le descriu, dar ştiu că ele pot constitui

un măreţ subiect de studiu şi laudă, pentru Dumne-zeu, care a fost prezent în toate.

Găsirea familiei

Un alt episod fierbinte din viaţa mea zbuciumată a fost găsirea mamei şi a familiei. în fiecare Sabat, în pauze, sau cu alte ocazii de părtăşie şi lucru, fraţii mă întrebau de unde sunt, dacă am familie. Aceste lucruri erau greu de explicat. într-o zi, prezbiterul bisericii m-a întrebat: „Steluţa, de unde eşti? Ştiu că vii de la căminul de copii. Dar unde te-ai născut? Mai ai fraţi, surori, părinţii tăi unde sunt?". Lipsa răspunsului meu i-a stârnit şi mai mult curiozitatea. „Te rog să-mi aduci buletinul tău. Trebuie să o luăm pe fir şi să descoperim mai multe lucruri care te interesează pe tine." Eu eram şi mai curioasă. Mă entuziasmasem. Când fratele

prezbiter mi-a spus pentru a doua oară să aduc buletinul, l-am adus chiar în săptămâna aceea de la cămin. A citit datele de pe el, a văzut unde eram născută şi mi-a promis că în primăvară, când vor merge cu stupii, se vor interesa de familia mea. Naşterea mea era înregistrată în Poiana Mare, lângă Calafat. Era exact locul unde mergeau în pastoralăă. Acolo sunt păduri imense de salcâm.
Nu a trebuit să aştept până în primăvară. Nenea Sandu, tatăl lui nenea Turcu Silviu, a început căutările. A plecat singur, fără să-mi spună. După două zile de căutări, chinuit, dormind prin gară, i-a

găsit pe unchii de la Poiana Mare,

prin intermediul factorului poştal (familia Sfetcu). Au fost chemaţi la directorul PTTR - ului. Au venit unchiul şi băiatul lui. De la ei a aflat nenea Sandu că pe mama o cheamă Sfetcu Rodica. Unchiul l-a întrebat pe nenea Sandu de mine: de ce nu eram şi eu cu el? Răspunsul a fost: „Nu am luat-o ca să n-o chinui". A promis nenea Sandu că data viitoare voi veni şi eu cu el.
După aproape două săptămâni, aşa a făcut. M-a dus la directorul poştei. Acesta a plâns când m-a văzut. Aflase povestea mea de la nenea Sandu. Rudele mele nu au fost găsite decât pe la ora 4 după amiază. întâlnirea a fost zguduitoare. Am plâns cu toţii. Când lucrurile s-au mai linişti,

unchiul mi-a mărturisit că au dorit să vină să mă caute, dar au crezut că am murit. „De acu, de tânără? Moartea vine mai târziu", am replicat eu. „Uite că Dumnezeu a avut grijă de mine şi ne-am întâlnit după 23 de ani." Şi deodată întreb: „Unde mi-e mama?". Directorul poştei mă priveşte şi plânge. Printre rudele venite să mă cunoască era şi o femeie. Am crezut că dumneaei este mama mea, dar nu a fost aşa.

Unchiul m-a dus acasă la el, chiar dacă eu doream să merg direct la mama. Acolo am aflat că mama locuieşte în altă parte. Mai târziu, după ce mai multe rude s-au perindat ca să mă cunoască şi mama tot nu venea, unchiul mi-a

mărturisit că mama este căsătorită, iar bărbatul ei nu ştie de

existenţa mea. Mi-a promis că vom merge dimineaţa să o cunoaştem.
La prima rază de soare m-am trezit. Am aflat că unchiul plecase încă de la cinci de dimineaţă, „la cineva". Nerăbdarea mea era mare. Plecase, deşi îmi promisese că mă va duce la mama. Pe la ora 10 l-am zărit, pe fereastră, pe unchiul însoţit de o femeie. M-am uitat în oglindă, apoi la geam, apoi iar la oglindă. Nu ştiam cum era mama. Femeia plângea. Am ieşit din cameră. Am aflat de la nenea Sandu, care ieşise în întâmpinarea femeii pe

care eu o văzusem pe geam, că era chiar mama mea... După mai multe ezitări, am plâns amândouă. Eram faţă în faţă. Ne-am sărutat. Mama spune: „fata mea, fata mea, cât doream să te văd." Nu mai ştiu ce am făcut atunci. Cred că am urlat. Plângeam una pe umărul celeilalte. Am întrebat-o: „Chiar sunteţi mama mea?" .
Mama povesteşte cât de greu i-a fost şi cum nu a fost posibil să mă păstreze. M-a abandonat din ziua în care m-a născut. Aflu, apoi, că mai am două surori, numai de mamă. întreb cum le-aş putea vedea? Şi lucrul acesta a fost mai dificil. Nici surorile nu ştiau de mine.
Am mai stat încă o zi la rudele

mele. Acestea au insistat pe lângă nenea Sandu ca eu să rămân acolo, dar nenea Sandu nu a vrut să audă: făcuse o promisiune la plecare, aceea de a mă aduce înapoi.
în fiecare an, la pastoraţie, merg la rudele mele.
65
Acestea visează ziua când eu o să mă căsătoresc cu un băiat din satul lor pentru a rămâne aproape de ei.
Acum locuiesc la Săpata, la mama lui nenea Turcu Silviu, unde duc o viaţă ordonată şi încerc să mărturisesc pe Dumnezeu oamenilor. Sunt fericită că am ales să-L urmez pe Hristos şi chiar să sufăr necazuri trecătoare.

Merită ca şi tu, stimate cititor, să alegi să-L urmezi pe El, indiferent ce se va întâmpla. Eu aşa am făcut şi nu îmi pare rău!
66

Lucrarea de faţă nu este rodul imaginaţiei, ci o încercare de a reda în cuvinte experienţa zbuciumată trăită de un copil fără părinţi. Cât de ostilă poate fi lumea noastră, chiar faţă de fiinţa umană în devenire, s-a dovedit de mult Ceea ce impresionează aici, însă,şi va; impresiona pentru veşnicie, este puterea salvatoare a lui Dumnezeu de a scoate sufletele preţioase din cele mai întunecate locuri în care păcatul a ţesut pânza sa.
Pei ţa Steluţei, curajul ei vin din descoperirea fascinantă a Tatălui Ceresc, un Tată adevărat pentru

oricare dintre t condiţiile unei copilării
obişnuite, pe care noi o numim fericită, întâlnim adesea copii care nu reuşesc să facă marea descoperire a vieţii lor, şi % anume Isus Hristos, trăind o existenţă lipsită de sens şi marcată de o răzvrătire instinctuală, în dauna spiritualităţii. Pentru toţi aceştia, dar şi pentru părinţi, lectura **materialului I** *va face^mult bine.întâmplările relatate sunt adevărate,ele fiind doar o parte a suferinţelor prin care a trecut eroina noastră. Unele fragmente au fost scurtate pentru a conferi materialului o mai mare claritate, concizie şi echilibru, dar toate prezintă, indubitabil, mărturia scrisă a personajului principal.*
Autorul

i